

Ritualiter

Nieuwsbrief – Tien jaar Ritualiter mei 2006 – mei 2016

Lustrum

Het tienjarig bestaan van Ritualiter is een mooie aanleiding om weer eens een Nieuwsbrief te sturen, zoals ik in de eerste periode jaarlijks deed. Tien jaar is een hele tijd! En het is een tijd waarin er veel veranderd is in rituelenland. Toen ik met dit mooie werk begon, waren er nog weinig zelfstandig gevestigde ambtenaren van de burgerlijke stand. In 2002 begon heel bescheiden een opleiding tot 'ritueelbegeleider', vooral bij afscheid, die inmiddels groot en bekend is geworden en heel wat mensen heeft afgeleverd. Per 1 september 2016 begint de Universiteit voor Humanistiek in Utrecht met een postdoc opleiding tot 'celebrant', 'professioneel begeleider bij de viering van transitie momenten'. En zo komen er steeds meer mensen die eigenlijk hetzelfde doen als ik. Wat ik al tien jaar doe, wordt nu als 'vak' erkend.

Scharniermomenten

Ondertussen blijf ik mijn eigen gang gaan, op mijn manier, kleinschalig, met daardoor veel tijd en aandacht voor de mensen met wie ik mag samenwerken en die ik mag begeleiden, zowel bij vrolijke als bij verdrietige momenten. Bijvoorbeeld bij een 'gezingeving', prachtig nieuw woord bedacht door een ouderpaar. Want wat kan je doen als je graag de komst van je kinderen in je leven wilt vieren maar een doop daar niet de meest aangewezen vorm voor vindt? Of bij een 'burgerlijkplushuwelijk', als een kerkdienst niet past maar een 'gewoon' burgerlijk huwelijk te weinig ruimte biedt voor persoonlijke en inhoudelijke invulling? Of bij een scheiding, die gewoonlijk wordt afgesloten met een handtekening onder een koel convenant? Omdat je, zeker als je kinderen hebt, voor altijd met elkaar te maken zult hebben, kan een ritueel (na enige tijd) je helpen samen het goede pad te kiezen, niet meer als partners, maar als ouders van de kinderen. En hoe neem je op een waardige, liefdevolle en betekenisvolle wijze afscheid van degenen die je door de dood moet missen? Veel mensen ervaren dat er rond de dood 'iets overstijgends' gebeurt; hoe kan dat een plek krijgen in de afscheidsbijeenkomst? En hoe zorg je er samen voor dat het afscheid, in zijn geheel, precies zo gaat als past bij degene die stierf en bij zijn of haar naasten, zodat het een dierbare herinnering wordt die helpt bij de verwerking van het verlies? Wat doe je bij het verstrooien van as? Of op de eerste sterfdag?

Bijzondere ontmoetingen

In die tien jaar tijd heb ik zoveel bijzondere mensen ontmoet rondom de ongeveer driehonderd ceremonies die ik heb mogen leiden. Vele bruidsparen zaten bij mij thuis op de bank. We bespraken hun 'huiswerk'. We hadden het over de wensen, ideeën en plannen voor hun toekomst samen, maar ook over hun valkuilen. In Amerika spreekt men over *premarital counseling*, en inderdaad gaan deze gesprekken vaak over méér dan over de

invulling van dat bijzondere uur op die bijzondere dag. (Overigens: dit bezinningstraject bied ik tegenwoordig ook los van de ceremonie aan). Bij zoveel mensen ben ik, vaak ook al vóór het sterven, thuis geweest om een afscheid grondig voor te bereiden. Maar zeker ook om te luisteren naar verhalen over deze bijzondere vader, die dierbare echtgenote, oma, zus, vriend, zoon, dat nog zo kleine dochtertje. Om zo te helpen het verdriet in stukjes te knippen en het meer behapbaar te maken.

Boek

Een van de hoogtepunten in die tien jaar was de presentatie van mijn boek *Nieuwe Rituelen. Vorm geven aan de belangrijke momenten in je leven*, in oktober 2015. Het was mooi om de ervaring die ik in al die jaren opdeed op te kunnen schrijven in een soort 'handboek' voor iedereen die op bijzondere wijze bij een scharniermoment in het leven wil stilstaan. Het boek is nog te koop, bijvoorbeeld bij Boekhandel Los in Bussum (ook digitaal), maar niet alleen daar, natuurlijk.

Op naar het koper

Ik voel me heel bevoorrecht dat ik mij steeds mag verdiepen in weer nieuwe mensen en andere situaties. Dat is mede mogelijk dankzij velen die telkens weer mijn naam en/of site doorgeven, zodat er weer nieuwe contacten komen. Ik hoop dat nog heel lang te kunnen doen. Laten we om te beginnen zeggen: op naar het koper = twaalfeneenhalf jaar!

Met een hartelijke groet,

Annegien Ochtman-de Boer
Bussum, mei 2016
info@ritualiter.nl
www.ritualiter.nl